

gewonnen had. Phil keek af en toe naar den nieuwen gast, die rechts van haar zat; ze voelde iets als medelijden met hem, omdat hij stotterde en blijkbaar zich niet op zijn gemak voelde. Hij had scherpe oogen en een hoog voorhoofd; baard en snor verborgen den mond, maar toch was daar, in den stand der kaken iets onbeholpens en vragends, dat Phil aandeed met een moederlijk gevoel van goed-willen-doen. De stem was zacht en aangenaam, maar het moeilijk spreken deed den zin van het gezegde niet tot Phil doordringen. Toch — al had ze hem weinig hooren zeggen — wist ze, dat hij een belangrijk innerlijk had; dat sprak uit den vorm van het gelaat en de puntige lange handen.

Phil was blij, toen zij de koffietafel kon opruimen en het vervelende hortende gesprek ophield. Nannie ging naar boven om te rusten en Frank vertrok naar het gymnasium. Phil belde om warm water, terwijl ze het fruitmandje opnieuw vulde voor den middag. Zwijgend keek ze vanuit een hoekje van haar oog naar den gast, die in de andere kamer voor het raam stond te kijken. Hij keerde haar den rug toe en ze begreep, dat dit uit verlegenheid was. Wat zou hij den heelen middag uitvoeren? Fietsen of roeien zou hij wel niet ambieeren.... enfin, mogelijk studeerde hij graag.

Juist had ze de vlies-dunne kopjes in 't warme water gewasschen, toen ze hem naar zich toe zag komen. Voor 't eerst richtte hij 't woord tot haar en Phil zag zijn oogen knippen van zenuwachtigheid.

„Kunt u me misschien een plaatsje geven, om mijn muziek te bergen?”

„Muziek? O, u speelt cel, niet?” zei Phil vriendelijk, en met den theedoek in haar hand, wandelde ze naar de andere kamer, waar de muziekkast stond. „Kijk eens, hebt u aan deze halve plank genoeg?”

„O ja, dank u, dank u, eh”....

Phil droogde haar kopjes af, terwijl hij schutterig de muziek in de kast ruimde; Betje haalde 't vuile water weg, Phil vouwde het tafellaken en het vilt op, sloot de kasten

en legde het diepblauwe tafelkleed over de middentafel. Ze keek de kamer rond, of alles in orde was en ging toen aan 't raamtafeltje zitten, waar ze 's middags altijd las of brieven schreef.

De tuin lag in de middagzon te stoven; stralend-fel blauw was de lucht. In de kamer geurden kamperfoelie en rozen en alles was stil van loome warmte. Phil leunde de elbogen op tafel en sloeg haar boek open, niet meer denkend aan gasten of muziekkasten die werden ingeruimd.

Ze was snel verdiept en meende reeds geruimen tijd te hebben gelezen, toen ze opeens gewaar werd, dat een blik op haar was gevestigd. Dwalend gingen haar oogen van het boek de kamer in en ze zag een paar scherpe, diepliggende oogen haar aanzien. Phil werd verlegen: moest zij gastvrouw spelen en den gast bezighouden? Was het onbeleefd, te gaan lezen? Om wat te zeggen, vroeg ze:

„Ging de muziek makkelijk in de kast?”

„Ja, heel gemakkelijk, e.... dank u”. Een heel beschaafde stem had hij, maar Phil vond zijn oogen een beetje griezellig. Ze durfde niet weer gaan lezen en ze wist niets te zeggen. Vervelend zat ze met hem opgescheept, hoe moest dat de volgende dagen gaan! En hij zou drie weken blijven!

„U voelt wel heel groote bewondering voor het boek, dat u leest”, klonk opeens zijn stem.

„Bewondering? E.... hoe komt u daar zoo bij?” vroeg Phil verbaasd.

„Uw gezicht was zoo toegewijd, terwijl u las”. Hij stotterde nu geheel niet. Phil merkte 't op en tegelijk voelde ze een wrevel, dat iemand haar gezicht bestudeerd had zonder dat ze 't wist. Toch.... 't klonk aardig: toegewijd....

„O!” zei ze nuchter en kreeg meteen een kleur. En om dat te verbergen, praatte ze opeens een beetje geforceerd druk:

„Ja, 't is een bijzonder boek, u zult 't misschien niet kennen, u leest zeker heel weinig, met uw studie en....”

„Welk boek is het?”